

A young man with a beard and a dark cap is shown in profile, looking out of a window at night. The scene is dimly lit, with light coming from the window, creating a contemplative mood. The background shows the window frame and some blurred lights outside.

BĂTĂLIA PENTRU COLEGIUL 9

THEODOR PALEOLOGU
E INTELIGENT, DAR NU ARE
EXPERIENȚĂ POLITICĂ.
E POLITICOS, DAR NU ȘTIE CUM
SE TRAG SFORILE PE DÂMBOVIȚA.
VREA SĂ REPREZINTE ÎN CAMERA
DEPUTAȚILOR CARTIERUL ÎN CARE
A COPILĂRIT, DEȘI ESTE ÎN PD-L DE
DOAR CÂTEVA SĂPTĂMÂNI.

DE VLAD MIXICH
FOTOGRAFII DE ANDREI PUNGOVSKI

În sufrageria casei Paleologu, candidatul discută cu antropologul Alec Bălășescu, coordonatorul campaniei sale electorale.

În fața unei uși din spatele căreia nu răzbate nici un sunet. Adesea, seara, persoanele mai în vârstă din blocurile dintre Armenească și Calea Moșilor au evitat să răspundă.

Este dimineața zilei de 30 noiembrie 2008, ziua în care România votează un nou Parlament. În casa lui Theodor Paleologu este liniște, și peste lumina dimineții plutește aburul puternic aromat al cafelei. Se aude doar scârțâitul parchetului chinuit de pașii candidatului. Privirile lui iscodesc mobila veche, în nuanțe întunecate. Se oprește în dreptul fotografiilor celebrei sale familii, așezate sub tabloul de un alb generos al pictorului Șerban Gabrea. „Ce dobitoc sunt”, își spune în barbă, și scârțâitul parchetului se aude din nou.

Caută printre hârtiile de pe masă, sub laptopul așezat pe un cufăr masiv, printre afișele din holul răsucit care duce la etaj, scutură vraful de ziare așezate în colț sub lampa înaltă cu abajur și cotrobăie prin buzunarele vestoanelor purtate în ultimele zile. De pe unul dintre cele două fotolii oliv îl privește în tăcere consilierul său personal, antropologul Alec Bălășescu. Acesta scoate un telefon din sacoul bleumarin fără urmă de cută, se ridică și trece în camera alăturată. De la etaj se aud bocăniturile unor pași grăbiți și o întrebare în franceză: „Tată, să-mi pun costumul?”. „Da, dar grăbește-te Mihalache, mai avem doar 10 minute”, îi răspunde Paleologu în română. Apoi se oprește surescitat în fața mea: „Dacă nu-mi găsesc buletinul, oare voi putea vota cu pașaportul?”.

Atunci când este nervos, graseiază mai puternic ca de obicei. În ciuda sprâncenelor sale stufoase și încordate, vorba lui are o sonoritate plăcută. Fruntea lată ar cere o bărbie mai lungă, dar aceasta se oprește brusc într-o arcuire vrăjitoarească. Din profil aduce cu Dante.

Bălășescu îl zorește din hol. E deja ora opt. Ies împreună val-vârtej din casa de pe strada Armenească, numărul 34. Mihalache, fiul de 14 ani al candidatului, rămâne în urmă să caute buletinul rătăcit. „La mine în familie a devenit un obicei să ne pierdem buletinele”, spune Paleologu, articulând domol cuvintele. „L-a pierdut și soră-mea Ilinca, și Maria, nepoata.” Picioarele i se mișcă rapid, ocolind cu sărituri bruște bălțile de pe caldarâmul colegiului în

care candidează – un petec de oraș mărginit la sud de Bulevardul Coposu și la nord de Șoseaua Ștefan cel Mare, locul în care familia sa trăiește de patru generații. La doar câteva minute de casa în care locuiește, o stradă poartă numele familiei lui.

Paleologu ajunge cu întârziere la secția de votare, la câteva minute după Anca Boagiu – șeful organizației PD-L a sectorului 2 și candidat pentru un loc în Senat. Se schimbă zâmbete îndelung exersate, se strâng mâini, iar Paleologu înmânează pașaportul său diplomatic președintelui secției. La vederea documentului, buzele subțiri ale bărbatului se aliniază imediat în poziție rectilinie. „Ei gata, dacă nu se poate decât cu buletinul, atunci nu mai votez”, comentează candidatul. Boagiu îl prinde hotărâtă de umeri: „Stai liniștit, agitate! Mergem să-ți faci de urgență buletin”. Paleologu iese grăbit și un reporter îi strecoară reportofonul sub nas: „Cum ați votat?”, se aude întrebarea standard. „Nu am votat”, răspunde Paleologu cu întregul trup lansat spre ieșire. Este însă oprit de o fetișcană pe al cărei ecuson este scris mare „operator de exit-poll”: „Îmi puteți spune, vă rog, cu ce partid ați votat?”. Din spate se aud câteva râsete și o întrebare: „Domnișoară, nu-l recunoașteți pe domnul Paleologu, candidatul nostru?”. Umerii tineri se ridică a descumpănire.

Cu o lună în urmă, mai mulți umeri tineri s-au ridicat fără să-l recunoască pe Theodor Paleologu într-o sală de curs ticsită cu studenți de la Științe Politice. Două minute după ora 10, profesorul Andrei Țăranu împreună cu invitatul său au luat loc la catedră. Cursul despre liberalism urma să fie ținut de Paleologu – nu din postura candidatului, ci a profesorului de filozofie politică de la European College of Liberal Arts din Berlin. După demisia din funcția de ambasador al României la Copenhaga, Paleologu a revenit în România pentru pregătirea campaniei electorale. Îmbrăcat într-un sacou maro asortat cu o cravată înnodată perfect, Paleologu și-a îngustat

Un grup de susținători PD-L îl ascultă pe Theodor Paleologu, în timpul unei întâlniri organizate de partid.

viclean-jucăuș ochii și a început: „Mă scuzați, dar nu pot preda așezat, eu trebuie să mă plimb olecuță”. Vreme de 90 de minute și 14 cărți recomandate, în sală a fost o liniște deplină. Cu o mână în buzunar și cu cealaltă gesticulând dirijoral, își fixa rând pe rând privirea în ochii studenților. Glumele lui despicau aerul, acordând momente de respiro. Cele două studente din fața mea și-au abandonat revistele de modă pentru a-l asculta. La sfârșit, s-au întrebat una pe alta: „Auzi, crezi că ăsta e băiatul lui Alexandru Paleologu?”.

Fiu al celebrului scriitor, Theodor Paleologu își aduce aminte de darurile de Crăciun ale lui Nicu Steinhardt, pe care îl plăcea mai mult decât pe sobrul și distantul Noica. Dar modelul adolescenței sale a fost criticul literar Șerban Cioculescu, cel care i-a lăsat moștenire o vigoasă pasiune pentru Caragiale, ale cărui citate îl

salvează pe Paleologu din întrebările incomode („Cum spunea și Caragiale, când îți zice un om că vrea să se apuce de politică este ca și cu însurătoarea: degeaba îi spui să n-o facă, pentru că el tot o face”). La 17 ani, și-a urmat tatăl la Paris unde acesta fusese numit ambasador imediat după decembrie 1989. Tatăl a revenit apoi în țară pentru a fi, vreme de un deceniu, senator liberal; Theodor a rămas în Franța pentru a-și continua studiile. A urmat Filozofia la Sorbona, dar întotdeauna și-a dorit să devină elev la École Normale Supérieure. O mie de tineri candidau în fiecare an pentru cele 75 de locuri ale școlii din care sunt recrutate viitoarele elite ale Franței. Șansele de intrare ale unui străin erau minime. Pregătindu-se pentru concurs, Paleologu obișnuia să studieze până la epuizare. Atunci când obosea începea să-i curgă sânge din nas. După trei încercări, și-a văzut numele pe lista admișilor. Au urmat mai multe burse, printre care una la Harvard, și o carieră academică promițătoare. Dar la doar 32 de ani a fost numit ambasador. După trei ani, și-a părăsit postul pentru a candida la București.

Alexandru Nazare, șeful campaniei electorale a organizației PD-L sector 2, conduce cu nerv urmând mașina în care se află Boagiu și Paleologu. Ne îndreptăm spre sediul partidului de pe Calea Moșilor. Cu o voce plată îi povestește colegului său pățania candidatului uituc. Colegul izbucnește în exclamații de mirare. Nazare tace și apasă cu sete pedala de accelerație pe străduțele înguste dintre blocuri. A fost studentul lui Paleologu la Berlin și este cel care i-a dat Ancăi Boagiu ideea de a-l invita să candideze. Este membru PD-L de câțiva ani și se simte responsabil pentru contribuția pe care Paleologu, membru de doar câteva săptămâni, o aduce în cadrul partidului. Lui Paleologu nu îi place să fie tutuit și cu atât mai puțin dădăcit; însă, deși Nazare are 28 de ani și Paleologu 35, Nazare este cel care îl dădăcește.

La partid este liniște. Se aude doar hârâitul stațiilor radio prin

„Mi-ai făcut o bucurie extraordinară, să știți”, spune dna Ioana Hermeneanu, alegătoare din Colegiul 9. „Am auzit când ai spus la televizor că vii prin zonă, și mă gândeam că poate o să te cunosc.”

care supraveghetorii din teren comunică la centru mersul alegerilor: „Aici Argeș, până acum nu avem probleme, câștigăm!”. Ușa biroului lui Boagiu este larg deschisă. În fața ei, Paleologu este aplecat peste o listă cu documentele de care are nevoie pentru un buletin nou. Trebuie să se întoarcă acasă să-și ia actele necesare. Nu are mașină, ci doar o bicicletă verde pe care a dat 290 de lei. Este însă prea frig pentru bicicletă așa că face drumul pe jos. Frigul îi aduce aminte că nu a mâncat nimic la micul-dejun. Asta îl îndispune și mai tare.

Pe fațada casei alb-cenușii din strada Armenească este montată o placă memorială: „Aici a trăit scriitorul Alexandru Paleologu, 1919-2005”. Telefonul lui Paleologu sună. E avocatul partidului, care îi transmite că poate vota cu pașaportul diplomatic și că greșeala a fost a președintelui secției de votare. În casă, Paleologu se așază liniștit în fața cafelei tari și a cerealelor cu lapte fierbinte. La începutul campaniei obișnuia să mănânce la micul dejun vreo cinci sandvișuri cu cașcaval topit, dar Bălășescu i-a sugerat un regim mai sănătos: grâu cu miere. Costumul gata să crape pe corp nu cadrează cu imaginea unui candidat tânăr, în stil occidental. Dar în ziua votului, Bica, mama candidatului, a uitat să cumpere grâu. Acum, Paleologu îi trimite lui Bălășescu un SMS glumeț: „Nu îmi mai găsesc nici pașaportul diplomatic; e cumva la tine?”. Răspunsul vine prompt și sec: „Este în buzunarul paltonului?”.

Candidatul și sfătuitorul se reunesc la secția de votare. Este prezent și Mihalache, cu un cap mai înalt decât tatăl său și cu treniul bunicului celebru peste costumul gri. Paleologu stă 30 de secunde în cabina de vot, iar la ieșire reprezentantul PD-L în comisie îl urmează pe hol. Este o doamnă cu voce guturală și părul oxigenat. Veche activistă de partid, știe toate șmecheriile electorale și îl asigură pe candidat că poate să stea liniștit. „Aici, situația este sub control.”

În ziua alegerilor, temerea cea mai mare a fiecărui partid este să nu fie furat de adversari. De aceea, fiecare organizație își trimite în secțiile de vot reprezentanți instruiți. Comisiile electorale sunt

alcătuite din membri de partid care se supraveghează și se urmăresc cu suspiciune unul pe celălalt, vreme de 24 de ore. Nici Paleologu, nici Bălășescu, amândoi absenți din țară în ultimii zece ani, nu știu „șmecheriile”. „De exemplu, cea cu ceasul”, le spune doamna. „În brățara ceasului este ascunsă o ștampilă folosită apoi la anularea voturilor, când începe numărătoarea.” Paleologu ridică intrigat din umeri, în timp ce activista îl pupă pe Mihalache, care roșește violent. Și tatăl, și fiul sunt stânjeniți.

La ieșirea din clădire, Paleologu dă nas în nas cu o doamnă de 60 de ani, corpulentă, cu aer matern. Ține în brațe un copil mic și zâmbește afabil. La vederea candidatului, cordialitatea ei îngheață. Mariana Câmpeanu, ministru al Muncii și contracandidata directă din partea liberalilor, a venit să se asigure că șmecheriile sunt ținute sub control. E a doua oară când Paleologu se întâlnește cu ea.

În România, repriza întâi a meciului electoral se joacă pe micul ecran. Partidul își trimite acolo doar vedetele și marile speranțe. Biroul de presă al PD-L l-a aruncat pe Paleologu în luptă încă din prima zi a campaniei. „Tata este cel mai bun agent electoral al meu, dar asta nu mă deranjează”, avea să spună de mai multe ori. Cei de la partid știu și ei foarte bine asta. Fiind un personaj proaspăt, dar învelit în prestigiul unui nume vechi și celebru, Paleologu a devenit unul dintre cei mai prezenți politicieni de pe micul ecran, fără să aibă experiența necesară. Partidul, în cursă pentru voturi, a riscat însă.

Una dintre primele invitații primite de Paleologu a fost la Realitatea TV, la o emisiune moderată de Răzvan Dumitrescu. Fără să știe care va fi subiectul discuției, fără să știe cine vor fi invitații și împotriva sfaturilor, Paleologu a acceptat. Plasat în alt studio decât cel din care transmitea moderatorul, Paleologu a fost luat prin surprindere de prima întrebare a lui Răzvan Dumitrescu, uitând să spună „bună seara”. La întrebările clare despre politică a oferit răspunsuri echivoce de diplomat, iar uneori a fost surprins

Cu Leon Grigore, în scara unui bloc în care s-a întrerupt lumina.

Paleologu discută cu Petre Guran și cu Cristian Diaconescu, candidat al PSD, înainte de a intra în direct.

de cameră privind neatent în altă direcție. În culisele studioului de televiziune era urmărit de Nazare, omul partidului.

În cafeteria de la Realitatea, sudat parcă în prelungirea unuia dintre scaunele înalte, stătea Mihai Ghyka, descendent al domnitorilor Moldovei. Înalt și longilin, își privea prietenul la televizor și își nota observații legate de gesturile acestuia. Ghyka a fost vreme de trei ani CEO al companiei Interbrew și s-a obișnuit să aibă dreptate. Când i se părea că Paleologu greșește, își prelingea cu necaz degetele pe fața perfect rasă. La final, Paleologu a pășit apăsat prin tunelul luminat de inele concentrice care leagă platourile de filmare de secretariatul televiziunii. M-a salutat fără să zâmbească, iar strângerea lui de mână a fost moale. Peste urechile sale au început imediat să se prăvălească criticile lui Ghyka și Nazare. „Ai fost prea politic, de ce nu ai dat mai multe răspunsuri de bun simț?”, i-a spus Ghyka. „Ești prea diplomat. De ce intri în cliniciuri politice? Că nu știi, nu ai suficientă experiență.” „La emisiuni te duci ca să dai răspunsuri politice”, l-a luat Nazare în primire. „Dacă nu le dai, atunci partidul nu mai are om acolo, și atunci nici nu mai calci a doua oară în emisiune. Tu ai fost ca un fluturaș. Ești prea bun la inimă ca să le răspunzi ălor cum trebuie. Ția sunt niște curvulițe, știu pe de rost cum să te ia.”

Paleologu i-a ascultat în tăcere, cu buzele strânse, fără să riposteze. Mai târziu, avea să-mi spună: „M-au agasat după emisiunea aia de la Realitatea. M-au agasat că mi-au tot spus: «Nu te duce, nu te duce...». Dar stai, că nu a fost nici o catastrofă. Însă e adevărat că așa fi putut răspunde ceva mai bine”.

Peste doar o lună, în ultima săptămână a campaniei electorale, Paleologu avea să răspundă mult mai bine. În acea marți s-a trezit la 6 dimineața, chinuit de o tuse sufocantă. Dar un articol din Cotidianul, mirosind încă a cerneală proaspătă, i-a înveselit ziua. Ziariștii scriseseră despre contracandidata sa Mariana Câmpeanu și despre tentativa acesteia de a-și folosi funcția ministerială pentru a-și asigura voturi. Spre prânz, Paleologu a primit o invitație la Antena 3, la emisi-

unea Danei Grecu. La ora 15.00 a fost acolo, pe canapeaua din sala de așteptare. A primit o cană de ceai cald pentru a-și calma tusea și s-a relaxat. Dar imediat, Bălășescu i-a șoptit rece: „lovitură sub centură”. La intrare apăruse Câmpeanu, despre a cărei prezență echipa nu a știut nimic. Aerul a înghețat, dar Paleologu a întâmpinat-o zâmbitor pe doamna ministru, însoțind-o cu o conversație amicală în cabina de machiaj. Apoi au intrat cu toții în studio. Sub pupitrul de știri se întrezăreau pantalonii în carouri ai moderatoarei. Era publicitate. În culise, cufundat în semiîntuneric, Bălășescu își rodea unghiile. Sprânceana stufoasă a lui Paleologu părea că a încremenit ridicată. Și-a amintit metafora crocodilului pe care o știa de la Bălășescu: „Crocodilul așteaptă cu răbdare, înhață cu fălcile și se propulsează cu coada; dar, cel mai important, nu se adaptează la mediu, ci adaptează mediul la el”. „Atenție, 10 secunde”, s-a strigat în platou. Brusc, spațele lui Paleologu a devenit drept, cutele de pe frunte au dispărut și mâinile s-au așezat cumiți în poală. Zâmbetul cuceritor al doamnei ministru a apărut pe ecran.

Paleologu a început prin a deplânge faptul că „în România se cumpără voturi”. Apoi a amintit subtil despre articolul din Cotidianul. În scurt timp a venit atacul lui Câmpeanu. Moderatoarea era mulțumită, avea conflict în direct. Tăișul replicilor fulgera în atmosfera studioului. Atunci când nu vorbea, Paleologu își nota pe un carnetel câte un cuvânt solitar care ilustra o întreagă idee, cifre auzite sau afirmații ale interlocutorilor. „Văd că Theodor ține la tăvăleală”, a remarcat Bălășescu.

Pe durata întregii emisiuni, Paleologu nu a băut nici măcar o dată din paharul așezat în fața lui. A fost însă primul lucru pe care l-a făcut înainte să alerge în frigul de afară după Câmpeanu, pentru a încerca să-i demonstreze că dezacordul dintre ei este unul de opțiuni, nu personal. Pe măsură ce campania se apropia de final, Paleologu a fost invitat în fiecare zi la televiziunile importante. Cu timpul, oamenii au început să-l recunoască pe stradă: „V-am văzut la televizor”. De altfel, gluma preferată a lui Ghyka devenise: „Dacă Theodor nu câștigă alegerile, îl angajăm prezentator la un talk-show”.

După salutul politic, dar sumar, din ușa secției de votare, pornim, tot pe jos, spre Biserica Sf. Silvestru. E aproape ora 11, oră la care Paleologu merge să asculte liturghia. Pe stradă, candidatul e salutat și lăudat de unii trecători. „Îmi place să fiu lingușit, recunosc, dar să fie o lingușire subtilă”, spune el. „Și să fie de dimineață, atunci mă umple de energie.” În biserică, Paleologu murmură vreme de două ore cântările bisericești alături de ceilalți credincioși. Cu puțin timp înainte de finalul liturghiei, intră grăbit în biserică candidatul PSD, Ionuț Vulpescu. Se așază chiar lângă Paleologu. Sunt amândoi tineri și vârsta îi face să se simpatizeze. Însă după terminarea slujbei, doar Paleologu este înconjurat de oameni. Vulpescu părăsește biserica, ignorat. Paleologu rămâne, privind în ochii plini de speranță ai oamenilor. Pe unii îi recunoaște.

În fiecare dimineață la ora 10, îmbrăcat într-un pulover gros, Leon Grigore se prezenta pe strada Armenească cu geanta neagră și masivă cu un sticker Canadair lipit pe o latură. Dacă era zi de televiziune, apărea dichisit cu un ac de cravată în formă de avion, amintire din vremurile lui de pilot la TAROM. Barba mai mult albă decât sură îi înrămează zâmbetele largi. Are silueta unui om de încredere, vorbește tare și spune lucrurilor pe nume. Tocmai de aceea este antipatic aproape tuturor oamenilor de la partid. Dar Paleologu îl place – nu doar pentru că este plin de umor, dar și pentru că domnul Leon l-a ajutat. Zi de zi, a transportat în geanta lui de pilot fluturași, pixuri și alte dichisuri electorale alături de candidatul care bătea la ușile alegătorilor din Colegiul 9.

A doua repriză a meciului electoral s-a jucat printre alegători, iar

Theodor Paleologu o vizitează pe dna Zoe N. Porsenna, soția scriitorului Nicu Porsenna.

Paleologu a ales să joace la firul ierbii. La început i-a fost mai greu să umble prin scările reci de bloc și să năvălească în intimitatea unor necunoscuți („Tata nu ar fi făcut niciodată așa ceva”). Dar Paleologu era convins de eficiența ideii. Înainte de a suna la o ușă își pregătea vocea și abia apoi atingea soneria. Doar el, însoțitorii nu aveau voie. „Sunt Theodor Paleologu, candidatul dumneavoastră și vreau să mă prezint. Dacă vă deranjez, atunci plec.” Când ușa se deschidea, locatarul era întâmpinat de un dans al politeții: candidatul zâmbea drăgăstos, întindea mâna salutând cu o jumătate de aplecare, făcea un pașnic pas în spate, apoi oferea un fluturaș electoral și ziarul Patriarhiei în care dăduse un interviu. A cumpărat o mie de exemplare, iar acum umbla din ușă în ușă, împărțind Lumina”. Într-o zi, o bătrânică firavă îmbrăcată în roșu, cu pălărie albă și papuci scâlciati, s-a speriat văzând în fața ochilor trei bărbați. Paleologu a liniștit-o cu vocea lui domoală și bătrânica l-a ascultat cu mirare. „Dar cum spuneai că vă numiți?”, l-a întrebat. „Sunteți cumva ceva rudă cu Alecu Paleologu?”, „Sunteți chiar fiul?”. Fața bătrânicii s-a luminat și epifania s-a ivit în ochii repede umeziți. Ușa s-a deschis larg, la fel ca brațele-i subțiri. „Tu ești fiul lui conu’ Alecu? Nici nu știi cât de mult l-am admirat. Felicitări!” Montat de astfel de întâlniri, Paleologu îl întreba de fiecare dată pe domnul Leon: „A fost un bloc bun, nu-i așa?”.

Cei doi au umblat alături timp de o lună din ușă în ușă, dimineața între 10.00 și 13.00, și după-amiaza încă două ore. Dar campania *door-to-door* nu s-a încheiat. Doamna Mariana Ispas, o alegătoare de 50 de ani care locuiește pe Aleea Lunguleț, așteaptă după Sărbători o nouă vizită din partea lui Paleologu. Este singurul fel de promisiune pe care Paleologu l-a făcut de-a lungul campaniei sale electorale.

E ora prânzului și în fața bisericii Sf. Silvestru așteaptă bizantinologul Petre Guran, cel mai bun prieten din copilărie al candidatului. Este îmbrăcat elegant și poartă o pălărie maro cu boruri late,

cumpărată din Paris de la un magazin de lângă Trocadero. Aduce primele zvonuri legate de procentele obținute de Paleologu. Îl pasionează politica, dar dintr-o perspectivă pur intelectuală. Pentru el, Paleologu este cea mai bună alegere din simplul motiv că este „cel mai inteligent și singurul intelectual adevărat dintre toți candidații”. Miezul dur al echipei lui Paleologu este format din oameni care au și ei convingerea că inteligența și competența profesională sunt suficiente pentru a-l recomanda pe Paleologu ca fiind cel mai bun candidat. Însă prietenia veche care îl leagă pe Guran de Paleologu este argumentul hotărâtor în cazul bizantinologului. Cei doi își pun în lumină unul celuilalt calitățile. Se știu din copilărie, de când se jucau de-a Bizanțul.

„Amândoi trăiam în mitul și povestea de a fi descendenți ai unor vestite familii bizantine”, spune Guran. „Eu îmi alegeam rolul Patriarhului, iar Theodor pe cel al Împăratului Mihail al VIII-lea Paleologul.” Guran ar fi vrut să fie măcar o dată Împăratul, dar de fiecare dată Paleologu îl convingea să renunțe folosind un argument imbatabil: cel care îl încoronează pe Împărat este Patriarhul.

Pe Armenească ne întâmpină Bica. Pășește plutind și are vocea unei ursitoare blajine. Peste rochia lungă și neagră poartă o cruce frumoașă dintr-o piatră semiprețioasă. A pregătit o mâncare de mazăre și capere cu ton, care așteaptă în farfuriile albe, iar în pahare se lăfăie o Fetească de Jidvei.

Conform ultimelor date de exit-poll, Paleologu are de trei ori mai multe voturi decât contracandidații săi. „Eu nu aș vrea să suscit prea multe speranțe pentru că nu pot dintr-odată să fac cine știe ce mari miracole”, spune el rotunjind dulce cuvintele cu un accent aproape moldovenesc. „Mi-e teamă că speranțele românilor se nasc ușor și mor ușor. Aș spune oamenilor să speră mai puțin în mine și mi-aș dori din partea lor o adevărată rațională pe lângă cea afectivă.” Apoi își prinde fiul de după umeri și îl întreabă cu cea mai caldă speranță

în ochi: „Ce spui, Mihalache? Crezi că gândesc bine?”.

Deodată, începe să se foiască neliniștit. Scaunul său vechi începe să tremure. „Am primit un SMS de la Nazare. Spune că am doar 10 procente în fața celorlalți.” Se lasă liniștea. „Am început să-mi simt stomacul înnodat și mă simt ca la examen”, mărturisește aprinzând una dintre vechile pipe ale tatălui său. „Eu îl simt așa încă de dimineață. Se pare că acum jucăm la 11 metri”, constată domnul Leon. Partea liniștită a zilei de vot tocmai se sfârșise.

În Volkswagenul albastru și curat al domnului Leon se aude vocea lui Bălășescu, cel care întrerupsese siesta tuturor chemându-i la un tur „prin toate secțiile de votare pentru a ne asigura că nu sunt probleme”. „Adică mergem să strângem mâini”, traduce domnul Leon. Paleologu, cu amintirea procentelor înfipite în stomac, spune că n-are antren. Mihalache anunță că are o problemă cu aparatul dentar, care se clatină prea tare. Iar candidatului îi sună mobilul. Paleologu ascultă câteva secunde, apoi împărtășește vestea tuturor: „A apărut un incident la secția de la Colegiul Mihai Viteazu. L-au eliminat din comisie pe reprezentantul nostru”.

Mașina virează brusc și, în scurt timp, trage în fața liceului. Președintele secției de votare se prelinge ca mierea în jurul lui Paleologu, explicându-i că în urma comportamentului necivilizat al reprezentantului PD-L, comisia a votat eliminarea acestuia. Paleologu sună la partid și cere un înlocuitor, îndemnându-și apoi însoțitorii să părăsească clădirea. El rămâne înăuntru să discute în continuare cu președintele secției.

Afară, domnul Leon și Bălășescu semnaleză unui polițist cele două bannere electorale ale candidatului PSD agățate de copacii care străjuiesc intrarea în clădire. Polițistul este de acord că afișele sunt ilegal plasate, dar susține că nu este de competența lui să se urce în copaci pentru a le demonta. Apar și trei băieți din organizația de sector a PD-L, responsabili cu supravegherea alegerilor în zonă, care aprind conversația. Se tem că voturile partidului vor fi furate și îi cer polițistului să ia măsuri. Peste câteva minute, dintr-o Dacie albă coboară câteva matahale îmbrăcate în gecii negre. Se pare că sunt din tabăra adversă, dar nimeni nu știe exact din care. În aer miroase a testosteron de cartier. Matahalele se proptesc în fața grupului PD-L-iștilor. Polițistul intervine și îi îndepărtează și pe unii, și pe ceilalți. Domnul Leon și Bălășescu îl împiedică pe Mihalache, îngrijorat pentru tatăl său, să intre în secția de vot. Matahalele încep să-i fotografieze de la distanță pe băieții din PD-L, iar apoi demarează în trombă. Imediat, apar două siluete de aceeași anvergură, provenind de această dată din tabăra PD-L. Cu toții încep să se agite.

Paleologu iese din secția de votare și începe să le explice ceva celor cinci tineri încinși. Printre cefe groase se văd gesturile dirijorale ale mâinilor de fost ambasador. Încet-încet, cei cinci se calmează și Mihalache este din nou liniștit. Mai târziu, în Volkswagenul domnului Leon, Paleologu avea să constate că în lumea politică actuală românească se simte alienat. „Dar am ajuns la convingerea că tocmai această alienare este în fond cartea mea. Asul meu din mânecă este că sunt cu totul altfel.”

Când Boagiu și Vulpescu sosesc la fața locului, situația este deja dezamorsată. Este ora 18.00 și Paleologu știe primele rezultate ale unui exit-poll care îi atribuie 44-46 la sută. Este pe primul loc, dar ambiția lui era să câștige mandatul cu peste 50 la sută. Pe măsură ce inspectează mai multe secții de votare, Paleologu începe să fie invitat din ce în ce mai des să iasă sau să intre primul pe ușă.

Același lucru i se întâmplă și la revenirea la partid, cu o jumătate de oră înainte de anunțarea oficială a exit-poll-urilor. Clădirea este plină de oameni în portocaliu a căror tensiune este în creștere.

Paleologu încă nu știe dacă va fi invitat să meargă la sediul central din Aleea Modrogan, acolo unde sunt toți greii partidului. În varamul generalizat, Paleologu îmi povestește cu afecțiune în glas: „Au fost doi oameni tot timpul alături de mine în campania electorală: Alec Bălășescu și Leon Grigore. Unul ca eminență cenușie, celălalt ca umbră. Pe nici unul dintre ei nu l-am cunoscut înainte de campanie, dar ne-am apropiat de la sine, prin afinitățile comune”. Nici unul dintre cei doi nu este om de partid. Poate tocmai de aceea nu par a se molipsi de agitația din sediu. Domnul Leon a ales să plece acasă, iar Bălășescu privește calm ecranul unui televizor cu sonorul dat la maximum.

Împreună cu câteva dintre organizatoarele unei întâlniri cu alegătorii PD-L.

Deodată se aude un strigăt: „S-a luat curentul la două secții”. O tânără înaltă și drăguță pune mâna pe un telefon în al cărui receptor începe să urle: „Oprii votul! Oprii votul până nu încep să ne fure!”. În acest timp, Paleologu își prindează biletele de avion pentru o călătorie pe care o va face a doua zi. Tânăra continuă să gesticuleze agitată din mijlocul unor liste: „Theodor, sunt secțiile din colegiul tău. S-a luat curentul, trebuie să oprim votul!”. Impasibil, candidatul răspunde: „Crezi că e cazul să le ducem o lumânărică?”. Fata înaltă și drăguță se mai agită câteva minute, apoi ametește și leșină.

Mai sunt douăzeci de minute până la anunțarea rezultatelor. Boagiu țâșnește din birou: „În Modrogan, în Modrogan. Unde e Theodor?”. Paleologu este chiar în spatele ei. Se îndreaptă amândoi către mașină. „Haide, Mihai”, își cheamă Paleologu fiul. „Ce Mihai? Lasă-l pe Mihai, nici un Mihai, ne grăbim!”, strigă Boagiu pe jumătate intrată în mașină. „Nu se poate fără Mihalache al meu”, răspunde Paleologu în timp ce își împinge fiul în mașina care pleacă înainte de închiderea portierelor.

În curtea sediului central al PD-L e mare agitație. Mai sunt 30 de secunde până la anunțarea rezultatelor. Tinerii PD-L scandează lozinci, fotografiile se calcă în picioare, iar Bălășescu comentează împreună cu Guran vestimentația lui Videanu.

Pe plasma uriașă se anunță primele rezultate. Se aude comentariul moderatorului: „Toată lumea zâmbește”. Theodor Stolojan zâmbește. Vasile Blaga zâmbește. Emil Boc zâmbește. Paleologu este în al patrulea rând, în mijloc, chiar în spatele Ancăi Boagiu, care zâmbește. Proaspătul deputat aruncă o privire fugară peste rezultatele deja cunoscute, apoi își apleacă privirile către mesajele trimise de pe telefonul mobil. Și nu zâmbește, pentru că nu-i vine să o facă. Două ore mai târziu, sărbătorind la cină cu apropiații săi, Paleologu avea să ceară un șervețel. Începuse să-i curgă sânge din nas. ■